

התדרוכים בתקשורת על זימון שרים בליכוד לעדויות בפרשת ההסתדרות, נועדו להסית את האש מהאירוע החמור של הפצ'רית השר מיקי זוהר מהליכוד טוען שהניסיון הזה "גם הפעם, לא יצלח"

הקולה והחומרא

סוף לשומרי הסף: רק השמאל קובע מתי
יש "ניגוד עניינים" ומי מוסמך לחקור

המינוי של קולה הפך לחומרא בעיני מתנגדי לוי. השופט אשר קולה

אז מה היה לנו השבוע: הצעה לסגור את גל"צ שהפכה מזמן לפוליטית; בקשת חנינה מטעם טראמפ לנתניהו שהוגשה להרצוג; המשך ההסלמה בצפון; שאלת גורלם של מחבלי חמאס הנצורים בריפת, והלחץ האמריקאי לשחרורם לאחר שחרור גופת הדר גולדין הי"ד; ולבסוף נאום בחירות לכל דבר, שנשא נתניהו מעל בימת הכנסת במסגרת דיון "40 החתימות", שאותה באופן ברור: אנו בשנת בחירות. בתוך כל אלה ממשיכה פרשת הפצ'רית להסעיר, כאשר רב הנסתר על הגלוי. השאלות מרובות, התשובות כמעט אפסיות. התחושה המתגבשת היא שישנם גורמים רבי כוח, העושים כל שביכולתם למנוע חקירה אמיתית בפרשה שמטלטלת את המדינה.

דווקא אלו הקוראים להקמת ועדת חקירה ממלכתית על אירועי הטבח, דורשים להותיר את חקירת הפצ'רית תחת פיקוחה הישיר של היועמ"שית. המינוי של פרקליט המדינה עמית איסמן (שנפסל כבר ע"י הבג"צ) כחוקר מטעם היועצת, רק מאשש את הרושם כי מטרת העל היא טיוח, לא בירור. המוסר הכפול זועק מכל פינה: אלה שנאבקים בכל פגיעה ביועמ"שית ובבג"צ, אינם חוסכים את שבט לשונם מהמבקר אנגלמן, מהשופט אשר קולה, ומראש השב"כ דוד זיני. כל מי שלא מתאים לקו המערכת, מותקף באותו להט. כל "קולה" נהפך לחומרא ולהפך, הכל בהתאם להשקפת עולמם.

דוגמה בולטת נוספת: המפכ"ל דני לוי, שנחשב עד כה ל"איש של בן גביר", זכה פתאום ליחס אוהד, רק מפני שסי-רב להעביר את חומרי החקירה לשופט קולה עד לפסיקת בג"צ. ברגע שנקט קו נוח לשמאל, הפך באחת ל"שומר סף". לפתע "המשטרה כבר לא נפלה", אלא עומדת על רגליה.

ואם לא די בכך, נחשפנו גם למסע הדה לגיטימציה נגד היועצת המשפטית של משרד המשפטים, יעל קוטיק, שהעזה לקבוע שהיועמ"שית בהרב-מיארה מצויה בניגוד עניינים. פתאום גילו בעיתון השמאל "הארץ", שאחיה חבר מרכז ליכוד, כאילו זה רלוונטי להערכתה המשפטית. יש להניח שאם היא הייתה פוסקת לטובת היועמ"שית, איש במשרד לא היה מתדרך נגדה ולא היה בודק באחיה.

גם הבג"צ לא יצא השבוע חסין מהתקפות השמאל, לאור החלטת שלושת השופטים להגיע לפשרה (עד אתמול בצה-רים) בין שר המשפטים לפרקליטות, מי ימונה לעמוד בראש החקירה. בשמאל קיוו וייחלו שהבג"צ יפסוק כרגיל לטובתם, כמו בכל הרכב בו יושבים השופטים יצחק עמית ודפנה ברק ארז. אלא שהפעם ההרכב היה שמרני והתוצאה הייתה שונה. הבג"צ קבע שהיועמ"שית לא תוכל לעמוד בראש החקירה ולא תוכל למנות מטעמה את פרקליט המדינה. במקביל קבע הבג"צ שהשופט קולה אינו יכול להיות החוקר עקב ניגוד עניינים בשל עיסוקו כנציב התלונות על השופטים. מדובר בניצחון לשר המשפטים יריב לוי, שיכול היה לחגוג עם התוצאה. אבל לוי כדרכו מתעקש עד הסוף ודורש בכל זאת למנות את קולה.

חיפוי הדדי

תקציר וסדר בפרשת הפצ'רית: כרוניקה
של שיבוש, טיוח, הסתרה ואובדן אמון

ההתפתחויות בפרשת הפצ'רית אינן נגמרות. השבוע הגיע כאמור הנושא לבג"צ, ובמקביל הודיעה המשטרה על פיצוח ופריקת מכשיר הטלפון של הפצ'רית שנמצא ועלה ממצולות הים. לטובת אלו שהסתבכו בכל נבכי הפרשה, הנה תקצירה.

הסיפור החל בבדיקת פוליגרף שגריתית לדוברת הפרק-ליטות הצבאית, שנערכה כהכנה למינויה לתפקיד שיפוט. שם, באופן לא צפוי, נחשף לראשונה דבר מעורבותה בהדלפת סרטון רגיש מחדרי החקירות של מחבלי נוחבה. הסרטון, שכבר הופץ ברחבי העולם, גרם לנזק הסברתי עמוק למדינת ישראל, והפך לכלי תעמולה בידי אויביה.

אם לא זיני, הפרשה הייתה נקברת אי שם במרתפי השב"כ. דוד זיני

המידע הועבר לראש השב"כ החדש, דוד זיני, שדאג להעלותו בפני הרמטכ"ל. מכאן, החלה שורת מהלכים שני-ראית כמבצע מתוכנן של טיוח, השתקה והסתרה. הפצ'רית ביקשה לצאת ל"חופשה", והדבר אושר לה. באורח פלא, איש לא חחרם את מכשיר הטלפון שלה, אף שברור היה שמדובר בראיה מרכזית.

התגובה הרשמית הייתה מופת של התחמקות: תחילה נמסר על "בדיקה" ולא "חקירה". היועמ"שית בהרב מיארה, דחתה מראש כל טענה לניגוד עניינים והבטיחה שהפרקלי-טות הצבאית תבדוק את עצמה כראוי. תצהירים שהוגשו לבג"צ כללו ניסוחים שגרתיים: "לא נמצאה אינדיקציה", "אין תוחלת חקירתית", "אין פעולות קונקרטיות לביצוע". כל זאת כאשר כבר היה ברור לחלוטין שהפצ'רית עצמה, היא זו שהורתה על ההדלפה.

ההודאה לא איחרה לבוא, אך גם אז לא לוותה במעצר. הפצ'רית פרסמה מכתב התפטרות, שבו לא רק שלקחה אחריות על ההדלפה, אלא אף שבה והאשימה את החיילים במעשים שלטענתה הצריכו "הגנה" תקשורתית מצד המערכת.

בהמשך התברר כי קבוצת של שמונה קצינים בפרקליטות הצבאית, ניהלו קבוצת טלפונית פנימית, שעסקה בענייני הדלפות. אל"מ מתן סולומש, התובע הצבאי הראשי, ידע ולא דיווח. כך גוננה המערכת על עצמה, בכל שלב ושלב. כאשר שר המשפטים יריב לוי, ביקש למנות שופט חיצוני לחקירה, נתקלו מהלכיו בהתנגדות תקיפה מצד היועמ"שית, שטענה כי אין לשר סמכות להוציא מידיה את ניהול החקירה, בנימוק ש"כל התערבות תפגע באמון הציבור".

בתוך כך נעלמה הפצ'רית למשך מספר שעות. התק-שורת דיווחה על "חשש כבד לחייה", אך במשטרה חשדו שמדובר בהסחה לצורך העלמת ראיות. המכשיר הנייד שלה, שכל המדינה חיפשה, נמצא לבסוף כשהוא במצב תקין, טעון ונגיש, והמשטרה תידרש לשאלה כיצד הסוללה

החקירה שבוע במי ים.

גם לאחר כל זאת, לא נערכה חקירה חיצונית. היועמ"שית סירבה להכיר בניגוד עניינים, גם לאחר שיועמ"שית משרדה קבעה אחרת. על פי מקוריה, היא אמרה בשיחות סגורות כי ניגוד עניינים "הוא עניין של תחושה". התחושה שלה הייתה שאין...

רק לאחר לחצים כבדים הועברה החקירה לידי פרקלי-טות המדינה, וגם אז לגורמים הנמצאים תחת אותה מערכת ממשלתית שאותה ביקשו לבדוק. יריב לוי התנגד, מינה כא-מור שופט חיצוני והעניין נתון עתה להכרעת בג"צ. הפצ'רית עצמה שוחררה למעצר בית. החקירה נמשכת, החשדות נערמים, והטלפון אולי יאמר את דברו. הפרשה לא תמה.

החקירה והפגיעה ביוקרה

עלבון צורב: זה מה שעומד מאחורי החלטת
הבג"צ על ניגוד העניינים של היועמ"שית

"רעידת אדמה בפרקליטות". ח"כ בוארון

"תגיעו לפרשה", קבע הבג"צ ועורר את חמת הש-מאל, ששכח לפתע שאסור לתקוף את "שומרי הסף". "הם מפחדים", קבע עיתון השמאל "הארץ" והצביע על השופטים. "במקום לגבות את היועמ"שית הם נתנו לה עוד סטירת לחי כאשר התייחסו אליה ואל לוי כצדדים שווים במחלוקת עניינית".

פרשן משפטי נוסף מאותו זרם, שגם הוא מותח ביקורת קבועה נגד כל פגיעה ב"שומרי הסף", טען כי: "במקום להכריע בעתירות, בחרו שופטי בית המשפט העליון להפ-ציר בצדדים שיגיעו לפרשה. התחינה של השופטת וילנר, 'העם זקוק למשהו טוב שיקרה', שיקפה את עייפות המוסד, את חשש השופטים מביקורת ציבורית ואת היעדר הנכונות לשאת באחריות הכרעה אמיצה".

המסקנה המתבקשת: כאשר הבג"צ אינו פוסק לפי חוות דעתם הפוליטית, מיד סר חנו ואפשר לתקוף את "שומרי הסף".

השאלה שממשיכה לעלות היא: מדוע שינה לפתע הבג"צ את עורו? מדוע לא פסק כרגיל לטובת היועמ"שית והצד הפוליטי שלה? האם מדובר באמת בהרכב שמרני במיוחד? האם הבג"צ החליט לפתע להיות שוחר שלום ולהימנע ממריבות, דבר שהוא רחוק מלעשות בחוק הגיוס ובכל נושא אחר?

את התשובה אפשר למצוא בתוך נבכי פרשת הפצ'רית. מסתבר שהפרשה הזו פגעה באגו של השופטים. ההסבר: בתצהיר הכוזב שהוגש לבג"צ בתחילת חקירת הפרשה על ידי הפצ'רית ונתמך על ידי היועמ"שית הוסבר, כי לא נמצא המדליף ואין שום אפשרות לעלות על מדליף הסרטון. מדו-בר היה בתצהיר שהתברר כשקרי וכניסיון לטיח ולשבש את החקירה. יתכן אפוא שזו הסיבה שהבג"צ קבע כי הפרשה כולה היא "ארוע מג'ורי" (תקדימי ומשמעותי) ההופך אותו ל"כישלון מערכתי".

השופטים שחשים שהם "מורמים מעם", מאז השפיטה האקטיביסטית שהנחיל להם נשיא ביהמ"ש העליון לשע-בר, אהרון ברק, חשו בפרשת הפצ'רית, כיצד הפכו ללעג ציבורי, בעיקר בימין, לאחר ששיקרו להם עם תצהיר כוזב, ועם "מריחת הזמן" של היועמ"שית בהגשת תשובתה. מי שהטה אוזן לדבריהם של השופטים השבוע, יכול היה לש-מוע בקולם את העלבון והפגיעה. תחושתם זו, היא שגרמה להם להשתמש במילים תקדימיות נגד הפרקליטות ונגד היועמ"שית.

"הקמפיין של ראש הממשלה והשרים נגד בהרב-מיארה

והפצ"רית הצליח" פרשנים פוליטיים מנסים להסביר את נתוני הסקרים, שמראים כי רוב הציבור סבור, שהיועמ"שית מנועה מטיפול בפרשת הפצ"רית. המעניין הוא שאותם פרשנים מתעלמים מקמפיין דומה של האופוזיציה בעד הקמת ועדת חקירה ממלכתית, ומציינים בנחרצות שרוב הציבור בעד הוועדה

בממשל הסעודי ועם שגרירת סעודיה בווינגטון, לא היו חד פעמיות. גם מתוך המגור הפרטי, הוא צפוי להישאר חלק ממעגל קבלת ההחלטות.

ייחודו של דרמר היה בשילוב הנדיר שאפיין אותו: עקשנות אידיאולוגית מחד, עם אלגנטיות דיפלומטית מאידך. כמו כן השפעה חסרת תקדים לצד מידה מדויקת של היעלמות. ואכן דרמר היה פוליטיקאי מזן נדיר: הוא לא חיפש מיקרופון, לא שאף לאולפן, וזהו סוד הצלחתו. רק כך הצליח לטוות את ההסכמים הכי רגישים מבלי שידלפו. במכתב ההתפטרות שלו, שיבח דרמר את "המנהיגות הייחודית" של נתניהו, והודה למשפחתו על "הקרבה של עשרים שנה כדי שאוכל לשרת את המדינה היהודית". סיום מהודק לאיש שלא אוהב מילים מיותרות. פרישתו הרשמית מסמנת ככל הנראה סיום של תפקיד, אך לא של השפעה.

מהפכה שקטה

לא צריך 61: התוכנית להקמת ממשלת מיעוט ולסילוק נתניהו עולה מדרגה

יותר ויותר סימנים מצביעים על מהלך פוליטי מתהווה בגוש האופוזיציה, מהלך שבמרכזו ניסיון לאחר הבחירות להקים ממשלה חלופית גם מבלי להשיג את הרוב הקלאסי של שישים ואחד מנדטים. האפשרות הזו, אשר נבחנה במדור זה כבר לפני כשבועיים, עלתה בשיחה שקיימנו עם הרב אליעזר ראובברגר, מ"מ ראש עיריית ירושלים, בעל ניסיון רב שנים כשליח "יתד נאמן" בכנסת, ומי שמכיר לפרטי פרטים את תקנון הכנסת ואת המהלכים שהובילו בעבר להקמת ממשלות.

בתשובה לשאלה אם ניתן להקים ממשלה בישראל ללא רוב מובהק של 61, הסביר הרב ראובברגר כי בתנאים מסוימים הדבר בהחלט אפשרי. אם גוש האופוזיציה הכולל את מפלגות בנט, איזנקוט ואחרים יעמוד על 55-56 מנדטים בלבד, וגם גוש נתניהו לא יצליח להגיע ל-61, תי-תכן אפשרות תיאורטית, אך ריאלית למדי, להקמת ממשלת מיעוט. זאת באמצעות הימנעות של המפלגות הערביות מהצבעה, או אפילו אי השתתפות בהצבעה הראשונה על הקמת ממשלה. באופן זה, עשויה להיווצר קואליציה זמנית שמקבלת את אמון הכנסת ללא רוב מוחלט אלא ברוב רגיל של נוכחים בלבד.

המטרה: השתלטות על ממשלת המעבר. נתניהו חייב גוש חוסם המסקנה של הרב ראובברגר הייתה נחרצת: "אם לגוש נתניהו לא יהיה גוש חוסם של 60 מנדטים, תוקם כאן ממשלה בראשות בנט, ליברמן או כל מישו אחר עליו יח-ליטו באופוזיציה. הערבים לא יחססו לתמוך בצורה כלשהי בממשלה כזו, כדי להעיף את נתניהו, בן גביר וסמוריקין". התרחיש הזה, שהיה עד לאחרונה נחלתם של תרחישי עומק או דהלפות סגורות, כבר נשמע בפומבי במאמרים, פרשנויות והצהרות פוליטיות. המטרה: להקים ממשלת מיעוט, גם אם לא תחזיק זמן רב, ולו רק כדי שנתניהו, לא

גדעון סער, אבי דיכטר ויולי אדלשטיין. בתחתית הרשימה הופיעו דני דנון ומירי רגב.

עם זאת, יש לסייג את תוצאות הסקר, כיוון שהוא שיקף את דעתם של מתפקדים חופשיים ולא כלל את מערכות ההשפעה של "קבלני הקולות" ודילים פנימיים בתוך מרכז הליכוד. ועדיין, עולה ממנו תמונת מצב עם קריאת כיוון מעניינת.

איש הצללים

נפרד ונשאר: המקורב היחיד שיצא מהלשכה בשלום, ימשיך להשפיע מאחורי הקלעים

רחוק מאור הזרקורים, קרוב לקבלת ההחלטות. רון דרמר

מעבר לסקר המוצלח, בו זכה רון דרמר במקום הראשון בליכוד, פרישתו מותירה חלל גדול בסביבתו של נתניהו. יש המתעקשים לכנותה בחיך אירוני "משבר סביבתי". נתניהו האציל עליו סמכויות רבות עם מרחב תחומי אחריות ודרמר גמל לו בנאמנות בלתי מסויגת, דבר הנחשב לנדיר במערכת הפוליטית, ובפרט בסביבתו עמוסת האינטרסים והאגו של נתניהו.

מעבר לכך, רושם רון דרמר שיא אישי: בניגוד למקור-בים רבים של נתניהו, שיצאו מהלשכה עם בטן מלאה ועם הרבה כעס, כשחלקם אף הפכו לאויביו המרים של ראה"מ, יוצא דרמר בשקט, בידדות מלאה, ללא סכסוך, בלי הקל-טות וללא משקעים. גם בצאתו הוא נשאר חבר נאמן ואיש סודו של נתניהו. שיא אישי לכל דבר.

ארי הור, לשעבר ראש הסגל בלשכת נתניהו, הגדיר אותו "כמעט כבן" של נתניהו, ואמר כי גם לאחר פרישתו הפורמלית, דרמר לא יעלם, אלא ימשיך לייעץ מאחורי הקלעים. "אין מצב שרה"מ לא ימשיך להיוועץ בו", קבע. ואכן, נתניהו, המנהיג החשדן ביותר במערכת הפוליטית ידע היטב שדרמר לעולם לא יחתור תחתיו ולא יהיה שותף לשום תככים כאלו ואחרים.

ההיסטוריה של דרמר עמוסה ומרתקת. זה עשור הוא ניצב בצמתים הקריטיים ביותר: מנאום הקונגרס נגד הסכם הגרעין, דרך הסכמי אברהם, ועד הסכם החטופים האחרון. את כל אלה עשה מחוץ לאור הזרקורים, אך בתוך החדר שבו מתקבלות ההחלטות.

גם כששימש כשר לעניינים אסטרטגיים, נמנע מכל נוכחות תקשורתית ועמד כמגשר בין ירושלים לווינגטון. בין נתניהו לבית הלבן, מול ממשלים עוינים וידידותיים כאחד. יהיה מעניין לקרוא את הספר שלבטח יכתוב ביום מן הימים ובו יתאר בין השאר כיצד השפיע על ממשל טראמפ לתקוף באיראן.

ההחלטה לפרוש, כך נטען, נולדה מתוך רצון להתרחק מאור הזרקורים ולא מתוך כוונה להתנתק מההשפעה. ככל הנראה, דרמר יפנה לעסקים במפרץ, אך ימשיך להשפיע על המהלכים הרגישים ובפרט בתיק הסעודי, שנתניהו ינסה לקדם עוד לפני הבחירות. הפגישות שיום דרמר עם בכירים

הפרשה כאמור לא תמה. ח"כ אביחי בוארון ממשיך וטוען כי "הפרקליטות מעורבת עד צוואר בטיוח חקירת הדלפת הסרטון". לדבריו, בשלב הבא תהיה רעידת אדמה אמיתית בפרקליטות.

פן נוסף ומעניין: מיד כאשר הובן מהבג"צ שהפרקלי-טות לא תעמוד בראש החקירה, פרסמה המשטרה כי יחידת הסייבר שלה החלה לפרוק את החומרים מהטלפון של הפצ"רית. יתכן מאד שעד כה התעכבה המשטרה מלעשות כך, עקב המחשבה שאם הפרקליטות תהיה ממונה על החקירה, לא יהיה צורך בכך והטיות יימשך. אולם עתה הבין מפכ"ל המשטרה לאן הרוח נושבת, והוא החל לפעול. הכול קשור זה בזה.

פרישה וירושה

היורש השקט: הסקר הפנימי בליכוד חשף את ממשין דרכו של נתניהו

בצעד חריג שאינו אופייני לנתניהו, הוא התבטא לפני מספר שנים וחשף שני שמות אותם הוא רואה כראויים להחליפו ביום מן הימים. שני האישים הללו כבר אינם בזירה הפוליטית, לפחות בשלב זה. הראשון, ראש המוסד לשעבר יוסי כהן, עשה מספר צעדים לקראת כניסה לפוליטיקה, אך חזר בו והבהיר כי לא יתמודד בבחירות הקרובות מטעם שום גוף פוליטי. ההערכה הרווחת היא שעוד נראה אותו בזירה, אך לא בעתיד הקרוב.

השני הוא השר רון דרמר, שהודיע השבוע על פרישתו מהממשלה. אמנם לא הייתה זו הודעה מפתיעה, שכן דרמר מבקש לפרוש כבר זמן רב, ונענה שוב ושוב לבקשותיו של נתניהו להישאר "עוד תקופה קצרה". אך השבוע זה נגמר. במכתבו לראה"מ כתב: "איני יודע מה צופן לי העתיד, אך דבר אחד אני יודע בוודאות: בכל אשר אעשה, אמשיך לעשות את חלקי למען הבטחת עתידו של העם היהודי".

עוד קודם לפרישתו נערך סקר פנימי מעניין בקרב מתפקדי הליכוד, שביקש לבחון את השאלה: מי יוכל להנהיג את התנועה ביום שאחרי נתניהו. הסקר, שנערך בשאלה טלפונית קצרה, הציג שאלה ישירה: "במידה ונתניהו יחליט לפרוש, מי מבין חברי הליכוד הוא הראוי לכהן כראש ממשלה?".

מסך 3049 הקולות, קיבל רון דרמר 531 קולות שהם 17.4% מהנשאלים וזכה במקום הראשון. מדובר בנתון מפתיע בהתחשב בעובדה שדרמר מעולם לא הצהיר ולא נקט בשום פעולה להציב את עצמו בעמדת מנהיג הליכוד. כאשר הזכירו בפניו את דבריו בעבר של נתניהו, כמחליפו האפשרי, נהג לחייך במבוכה. ייתכן שדווקא עמדתו זו, לצד קרבתו האידיאולוגית והאישית לנתניהו, הן שהובילו למיקומו הכולט בסקר.

נתניהו, שאינו מרבה לעודד דיונים על יורשיו, נוהג בשמרנות רבה בסוגיה זו. בעבר, כאשר צפו שמותיהם של סילבן שלום, דני דנון או גלעד ארדן, הוא פעל לסכל את עלייתם. ייתכן שבמקרה של דרמר, האיש הקרוב אליו ביותר, תוצאות הסקר דווקא עוררו בו שביעות רצון.

במקום השני דורג שר הביטחון ישראל כ"ץ עם 14.5% (442 קולות), וזכה לאמון בשל תפקודו בזירה הביטחונית מול איראן, תימן וחמאס. אחריו, במקום השלישי, יו"ר הכנסת אמיר אוחנה עם 9.6% (293 קולות). במקומות 4-6 נרשם פער מזערי: יריב לוין 9.3%, אלי כהן 9.1%, וגלעד ארדן - 8.9%.

ארדן, שנמצא בעימות מתוקשר עם ישראל כ"ץ סביב טרפוד מינויו ליו"ר תע"ש, הצהיר באחרונה כי ישוב לה-תמודד בפריימריז הקרובים בליכוד. אחריו דורגו ניר ברקת (6.6%), יואב גלנט (5.6%) שעקף, למרבה ההפתעה, את

"ניסיון למשטר דעות במסווה של הגנה על הדמוקרטיה" ראש השב"כ דוד זיני תקף את העתירות נגד מינויו וטען כי מדובר בעתירות המבוססות על שמועות ורכילות, בעוד שמינויו נעשה כחוק ובאישור כל הגורמים המוסמכים, לאחר שנקבע שלא נפל בו כל פגם בטוהר המידות

פי הדיווחים הפוליטיים, מחפש בנט מועמד שיהיה "כיבי-סט", כדי להראות שתומכי נתניהו עברו אליו. מי שניסו לסייע לו היו שני עיתונאים מחדשות 14 (של-זינגר וברדוגו) שהציגו בהומור את הקריטריונים של בנט והזינו אותם למחשב. הדרישה הייתה למצוא "מועמדים אנשי ימין, דתיים או מסורתיים, מזרחים מהפריפריה, בעד התיישבות ובעד גיוס חרדים ובעיקר שתמכו בעבר בנתניהו. אם אתם עונים לדרישות, תדעו שבנט מחפש אתכם". המחשב קיבל את כל הנתונים והציע כמה מועמדים, בין השאר את השר אופיר סופר, העיתונאי אריאל כהנא, ועוד. ברק סרי לא היה ברשימה. על פי הדיווחים הוא כבר קיבל פנייה ישירה.

דוח תורג'מן: הדוח הצבאי על מחדלי השבעה באוקטובר מציג תובנות קשות ומביכות. למרות ניסוחים מרוככים, מדובר בהודאה חד משמעית בכשל פיקודי מערכתי שעלה בחיי אדם. ההתרעה לא הגיעה, לא היו תכניות לשעת חירום, והקצינים זלזלו בכוחו של החמאס. הרמטכ"ל אמר להחליט האם יוגשו מסקנות אישיות.

11 שנים: 4,118 ימים לאחר שנהרג ונחטף ברפיח, בסוף מבצע צוק איתן, הוחזר סרן הדר גולדין הי"ד ארצה ונקבר בקבר ישראל. משפחתו לא הפסיקה להילחם כל השנים למען שחרורו, בחמאס ניסו שוב לעכב, אך הלחץ האמריקאי הכריע והגופה הוחזרה. אלפים השתתפו השבוע בהלווייתו.

בקלאות במליאה: אחרי העברת חוק עונש מוות למחבלים בקריאה ראשונה, חגג השר לביטחון לאומי (ופורבו-קציות) איתמר בן גביר, במליאה עם בקלאות. החיך הפך למוקד סערה תקשורתית גם בצד שלו במפה הפוליטית. היו מהם שלא אהבו את החיך והפרובוקציה כפי שנוהגים לעשות אויבי ישראל.

סגירת התחנה הצבאית: ההצעה לסגור את גל"צ הפכה לוויכוח בין ימין לשמאל. המגווח מכולם הוא יאיר גולן, שיצא נגד הסגירה וטען לסתימת פיות, בעוד הוא עצמו היה בעד סגירת התחנה אך לפני כמה שנים. כל תירוציו נשמעו מאולצים ורצוצים.

חנינה נשיאותית: הנשיא טראמפ המשיך את מה שהחל בביקור בישראל ובנאומו בכנסת, ושיגר מכתב לנשיא הר-צוג ובו בקשה להעניק חנינה לנתניהו ולהפסיק את משפטו. האופוזיציה שקראה כל העת לאמץ את עמדותיו של טראמפ בעניין הפסקת האש, דורשת ממנו עתה "לא להתערב בע-ניינה הפנימיים של מדינת ישראל".

מעבר בטוח: האם יש לאפשר ל-200 מחבלי חמאס ש"נתקעו" מתחת לאדמה ברפיח, במרחב שנמצא בצד הישראלי של הקו הצהוב, לצאת משם בבטחה? אחת ההצעות קובעת לאפשר להם לצאת לכל מדינה אחרת לאחר שיניחו את נשקם ואז להרוס את המנהרות. ויכוח רגיש ניטש על כך בין ישראל לווינגטון. לפי שעה אין אף מדינה שמוכנה לקלוט את הזבל האנושי הזה.

הטלפון והים: השאלה שהעסיקה את המערכת הפוליטית והמשפטית הייתה לכאורה שולית: מהו דגם הטלפון הנייד של הפצ"רית, שהסוללה שלו החזיקה מעמד שבוע תחת המים. האם מישוה הטמין את הטלפון במכוון? האם מדובר בתרגיל משפטי? הרבה ספקולציות שלא שוללות גם קונספירציות.

נתניהו מלשכת ראש הממשלה, גם אם רק לתקופת מעבר. התרחיש הזה לשרטוט אותו העלינו לעיל: לצורך הקמת ממשלה די ברוב רגיל בכנסת, ולעיתים גם 59 או 58 מנדטים מספיקים. הדבר אושר ב-2019 על פי חוות דעת משפטית של היועץ המשפטי לכנסת, עו"ד איל ינון.

בהתאם לכך, יפעלו מובילי הגוש, בין אם בנט, בין אם מועמד מוסכם אחר, על ניסוח הבנות עם רע"מ וייתכן שגם עם מפלגות ערביות נוספות, שיביעו תמיכה או המלצה לנשיא מבלי להיכנס לקואליציה בפועל. במקביל, יתואמו צעדים להצבעה שקטה או הימנעות בהצבעה הראשונה, כדי להבטיח רוב לממשלת האופוזיציה מול גוש נתניהו.

בנט וליברמן צפויים להציג את המהלך כתרגיל טכני ולא שותפות מהותית. "גם נתניהו היה עושה זאת", הם יטענו, וינסו להביא עדויות על מגעים ישנים בין מנסור עבאס לנציגי ליכוד שונים (אותם מכחישים בליכוד מכל וכל).

בליכוד מצדם צפויים להאשים את בנט וליברמן בהפרת הבטחות לבוחרים, ובחתימה לשותפות בפועל עם מפלגות ערביות, שידרשו תמורות תקציביות כלשהן כתנאי לתמיכה בממשלה מבחור.

התחזית הרווחת היא שממשלה שכזו לא תאריך ימים. ברגע האמת כשיתעוררו סוגיות ביטחוניות, המפלגות הערביות לא יעניקו גיבוי. אך עבור ראשי האופוזיציה, היעד הוא אחר: להפוך לגוש שמחזיק בראשות ממשלת המעבר בבחירות הבאות. די בכך, לשיטתם, כדי להסיר את נתניהו מהשלטון ולו באופן זמני.

זהו אם כן התרחיש שמעסיק את המערכת הפוליטית, המבוסס כולו על השקר הפוליטי הגלוי והצפוי של בנט וליברמן. ממשלת "התיקון והריפוי" והשקר.

לפיד השקר

מאבק נגוע בתוך האופוזיציה: לפיד מסית, ליברמן תוקף, ובנט מגייס ביביסטים

המלחמות בתוך האופוזיציה מולידות התבטאויות קיצוניות של ראשי מפלגות, בניסיון ללכוד את תשומת לב התקשורת ולהראות מי יותר קיצוני. עיקר ההתקפות מופנות נגד הציבור החרדי, כאשר המאבק העיקרי מתנהל בין לפיד לליברמן, בעניין שלילת זכות ההצבעה למי שאינו משרת בצבא. כל אחד מהם מנסה להוכיח שהעלה ראשון את החוק הפופוליסטי, אף שכולם יודעים שאין לו שום סיכוי לעבור. גם בתוך האופוזיציה נשמעו קולות זעירים שמעידים: החוק עלול לחסום גם את הצבעת המפלגות הערביות.

השבוע חזר לפיד לעשות את מה שהוא יודע הכי טוב: מסע הסתה ושקרים. בנאומו בכנסת תהה מדוע הממשלה "שותקת כמו דגים מתים לנוכח שריפת דגל מדינת ישראל בעצרת החרדים". בהמשך חזר על כך שוב כשאמר כי "דגל ישראל בער על הרצפה ונרמס ברגליים גסות והממשלה שרתקת". מדובר כמובן בשקר גס ובזוי. רצוי היה שגוף אזרחי יגיש תביעת דיבה נגד השקרן המסית, שהגה ממוחו הקודח מחזה שלא היה ולא נברא.

עימות נוסף בתוך האופוזיציה נרשם בין בנט לליברמן. היה זה בעקבות שיחה שקיים בנט עם בוחרים פוטנציאליים, בה נשאל על איחוד אפשרי לקראת הבחירות. בתגובה השיב כי מפלגתו היא הגדולה ביותר באופוזיציה וצריכה להיות מפלגת שלטון ענקית. "אנו צריכים חברות, ליברמן ואינוקוט הם שני אנשים מצוינים". ליברמן מיהר להגיב: "רשימת ישראל ביתנו לכנסת הבאה עדיין פתוחה. כולם מוזמנים להצטרף".

בנט התייחס גם לרשימת החברים שתאייש את מפלגתו ואמר כי הפיק לקחים מאז כישלונו עם סילמן, שקלי וגיר אורבך. "אני בוחר אנשים מוכשרים שעשו דבר בחיים". על

יהיה עוד ראש ממשלת מעבר.

תחזיות של פרשנים פוליטיים רבים מורות כי גם גוש הקואליציה וגם האופוזיציה לא מצליחים כיום לחצות את רף 60 המנדטים. למעט סקרי "חדשות 14", המציגים לגוש נתניהו 62-64 מנדטים, יתר הסקרים מראים על כ-52-53 מנדטים בלבד לקואליציה, מול 58-59 לאופוזיציה. המשמעות האפשרית: תרחיש של ממשלת מיעוט זמנית, שתביא להחלפת השלטון או לחלופין, הידרדרות נוספת לסחרור בחירות בלתי נגמר, כפי שאירע בין השנים תשע"ט לתשפ"א.

העובדה שתרחיש כזה זוכה כעת ללגיטימציה תקשורתית ולדיון פוליטי גלוי, מעוררת דאגה. לא רק בשל עצם הרעיון להקים ממשלה שאינה מבטאת רוב אמיתי בציבור, אלא משום שהשיקול המרכזי העומד מאחוריה איננו רצון לייצב את המערכת, אלא מטרה אחת בלבד: להדיח את ראש הממשלה המכהן, בכל דרך אפשרית, גם באמצעות שקר פוליטי.

"צריך למנוע את המשך כהונת ממשלת נתניהו בכל מחיר ואפשרות", התבטאו ראשי האופוזיציה, בפגישתם במוצאי שבת לפני שבוע - בקטע הבא.

ממשלת "ריפוי"

מאחורי כינוס האופוזיציה: השם החדש והדברים שנאמרים ומתוכננים מאחורי הקלעים

השותפים בעבר יחזרו להיות שותפים בעתיד. בנט וח"כ מנסור עבאס

אין זה פשוט לכנס יחד את ראשי גוש האופוזיציה. כל אחד מהם רואה את עצמו כמועמד טבעי להובלת הגוש, והמתח ביניהם מוחשי. כל אמירה וכל החלטה נבחנות בזכוכית מגדלת, למעשה בשש עיניים (כפול שניים) כמספר המשתתפים סביב השולחן: יאיר לפיד, אביגדור ליברמן, בני גנץ, גדי איזנקוט, יאיר גולן ונפתלי בנט.

החשש העיקרי ביניהם הוא מהענקת יתרון מוקדם למועמד אחד על פני חבריו. גם תמונה משותפת איננה מתאפשרת, שכן בנט וליברמן, המבקשים לשמר את גישו-שיהם לעבר הקהל הימין-מרכז, נמנעים מלהצטלם עם יאיר גולן, המזוהה עם השמאל הקיצוני, כדי שלא לעורר אנטי בקרב מצביעיהם.

מהפגישה הקודמת שקיימו נעדרו בנט וגנץ. הפעם, במוצאי שבת שעברה, הגיעו כולם, אך גם הפעם לא צולמה תמונה משותפת. תחת זאת, הצליחו אחרי מאמץ לא מבוטל לגבש הודעה מתואמת, לוחמנית באופייה, שהכריזה על "אסטרטגיית ניצחון" חדשה. במהלך הפגישה התברר כי יש שם חדש לממשלה שהם מתכוונים להקים: לא עוד "ממשלת השינוי" כבעבר, אלא "ממשלת תיקון וריפוי". זה גם יהיה הנימוק למהלך הגדול שהם מתכננים.

אמנם בנט וליברמן מתבטאים בפומבי נגד שותפות עם רע"מ בראשות מנסור עבאס, אך מאחורי הקלעים מתוכנן קמפיין רחב שמטרתו להכין את דעת הקהל למהלך כזה, בטענה שמדובר בפתרון זמני בלבד, שמטרתו להוציא את